

ΕΝΑΣ ΕΘΝΑΡΧΗΣ ΓΕΝΝΙΕΤΑΙ

Του Αλέκου Χαραλαμπίδου

ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΕΜΦΥΛΙΟΥ

Όποιος και αν είχε περισσότερο δίκιο, είτε αυτοί που βγήκαν στα βουνά για να απελευθερώσουν την πατρίδα, είτε αυτοί που επικράτησαν και επαίρονται ότι γλύτωσε η πατρίδα από την υπανάπτυξη και την οπισθοδρόμηση, εμένα μου μένει ο πόνος! Γιατί οι πατέρες μας νικητές του πολέμου, βγήκαν ηττημένοι και οι δυό με το να πολεμάνε ο ένας τον άλλον.

Όσο και αν θα ήθελα να επικρατήσουν οι κομμουνιστές και με την ελπίδα καλύτερης και δικαιότερης πατρίδας, ο Γεώργιος Παπανδρέου ηγήθηκε της συμφωνίας και της πολιτικής, που οδήγησε την πατρίδα στον εμφύλιο. Και ο Κων/νος Καραμανλής να εισπράττει τις ύβρεις, ένας δεξιός «παλιάνθρωπος» να διώκει τους κομμουνιστές (όταν και όποτε), μόνο που η ιστορία ξεχνά, ότι αυτός βρήκε τις συνθήκες που άλλοι δημιούργησαν. Και η μεγαλύτερη ατιμία, η ιστορία να αποσιωπά, ότι όταν του δόθηκε η ευκαιρία, αυτός έδωσε την λέπρα του εμφυλίου πάνω από την πατρίδα, μετά την μεταπολίτευση.

ΕΝΑΣ ΠΕΡΗΦΑΝΟΣ ΕΘΝΑΡΧΗΣ ΓΕΝΝΙΕΤΑΙ

Έντρομος νεαρός, άκουγα από την τηλεόραση τότε, ότι η Ελλάδα κήρυξε τον πόλεμο στην Τουρκία, γιατί αυτή εισέβαλε στην Κύπρο. Μία ανόητη και βλακώδης κυβέρνηση δικτατορίας, που ζητά πάντα να επιρρίψει τις ευθύνες στους ξένους, για να κρύψει την δική της ολική ενοχή, που διέταξε την επιβολή της δικτατορίας, σε ένα ανεξάρτητο και κυρίαρχο κράτος, επειδή και μόνο μπορούσε να καταλύσει την κυριαρχία του αυτή η δικτατορική κυβέρνηση.

Και οι έντρομοι συντοπίτες μου, να αναρωτιούνται πως ένα άδικο πόλεμο που προκαλέσαμε θα φέρουμε σε πέρας, όταν η δικτατορική κυβέρνηση, για να γίνει αρεστή στον λαό, όχι μόνο δεν εξόπλισε την χώρα, αλλά και πούλησε υφιστάμενα όπλα για να έχει χρήματα να κάνει κοινωνική πολιτική!

Μπροστά στην απόγνωση του επερχομένου ολέθρου, ένας θεός άπλωσε το χέρι του και προστάτησε την χώρα. Η δικτατορία κατέρρεε και απεγνωσμένος ο Γκυζίκης, έψαχνε να βρει τρόπο να περισώσει ότι ήταν δυνατόν, από την καταρρακωμένη φήμη ενός στρατού, που διέσυραν επίορκοι και άφρονες αξιωματικοί. Όμως κανένας πολιτικός δεν δέχονταν να πάρει τα ηνία μιάς καταρρέουσας χώρας. Όμως εκεί στη Γαλλία, υπήρχε ο προδότης εξόριστος που έφυγε με ξένο διαβατήριο και βράδυ, η καρδιά του να κτυπά και η πατρίδα να τον καλέσει. Μπορεί να είχε κάνει λάθη, όμως ποτέ δεν έκανε το λάθος να ξεχάσει και να προδώσει την πατρίδα, γιατί αυτή είναι η αλήθεια!

Ένα απεγνωσμένο πλήθος να βγαίνει στους δρόμους και να φωνάζει ΕΡΧΕΤΑΙ, ΕΡΧΕΤΑΙ και να περιμένει τον σωτήρα που δεν τον διέψευσε! Και αυτός να κοιμάται σε ένα πλοίο για να μην τον σκοτώσουν και να γονατίζει αυτούς που δεν μπόρεσαν ποτέ να κλάψουν και να πιστεύουν ότι η βία της δικτατορίας θα φέρει δικαιοσύνη!

Κοιτάζω συντριμμένος στην τηλεόραση αφού η Τουρκία ξεκίνησε τον δεύτερο Αττίλα και βλέπω τον πρωθυπουργό της χώρας να δακρύζει και να λέει ότι θα πάρει ένα πλοίο, να πάει ανάμεσα στον πόλεμο, να βυθίσουν αυτόν πρώτα οι Τούρκοι! Και

η μνήμη να σβήνει και αυτός να είναι ο μειοδότης που προκλήθηκε ο δεύτερος Αττίλας!

Η ΝΕΑ ΕΛΛΑΔΑ ΞΕΧΥΝΕΤΑΙ

Μία λαβωμένη χώρα, προσπαθεί να επουλώσει τις πληγές, να αλλάξει τρόπο σκέψης, όπως ο Εθνάρχης επιβάλλει, αλλά και η δημοκρατία είναι δικαίωμα των πολιτών της. Όμως, το δικαίωμα αυτό ήταν καταπατημένο, αλλά για τους αχάριστους, πιο καταπατημένος βγήκε, αυτός που τους κατοχύρωσε αυτό το δικαίωμα. Και αυτός ήταν ένοχος που δεν αναγνώρισε την Εθνική Αντίσταση, αλλά και αυτός δεν ήταν η αιτία των συνθηκών να γίνει αυτό, όταν οι συνθήκες επέτρεψαν. Και η μνήμη να σβήνει και να αναγκάζουν οι αλήτες ένα εν πολλοίς άξιο ηγέτη, να αρνείται την επανεκλογή του Εθνάρχη, στον θώκο του προέδρου της δημοκρατίας, που δικαιοματικά και ισόβια μία πολιτεία, με ελάχιστη ευγνωμοσύνη θα τιμούταν αυτή να τον έχει πρόεδρο!

ΕΝΑΣ ΝΕΑΡΟΣ ΖΗΤΑΕΙ ΒΟΗΘΕΙΑ

Ένας εκκολαπτόμενος νεαρός επιστήμονας, γνώριζε μία πρωτοφανή απάνθρωπη κοινωνία και μέσα στην απόγνωσή του στέλνει ένα μικρό φιλοσοφικό βιβλίο σε ηγέτες της χώρας. Ζητούσε σιωπηλά βοήθεια, γι αυτό το άδικο που αντιμετώπιζε! Όμως εκεί στην κορυφή της χώρας, ο Εθνάρχης περίμενε το βιβλίο, για να στείλει σε ιδιόγραφο μπυλιέτο, με πένα μαύρη, τις καλύτερες ευχές για την εξέλιξη του νεαρού, που ο Εθνάρχης ήξερε ότι αυτός θα αντιμετωπίσει τον Αντίχριστο! Και να παίρνει όλη την ύβρη, ότι αυτός είναι ένας αγριοχρίστιανος, για να προσφέρει στον νεαρό την προστασία που την είχε τόση ανάγκη. Και να αφήσει την παρακαταθήκη μετά τον θάνατό του, παίρνοντας πάνω στον τάφο του την κατηγορία, ότι εκεί δεν στήθηκε ένας σταυρός και δεν έγινε νεκρώσιμη ακολουθία, γιατί γι αυτόν μέτραγε το χρέος, που δεν ήταν άλλο από την επικράτηση του καλού, που έτσι θα παρείχε τις μεγαλύτερες ευχές και διαδικασίες, μιάς ανώτερης υπηρεσίας στον Θεό, δημιουργώντας τις καλύτερες συνθήκες, στον «παλιοκομμουνιστή» νεαρό, που θα σήκωνε το μεγαλύτερο βάρος του αγώνα. Και αυτός να σηκώνει όσο βάρος μπορούσε, για να ελαφρύνει τον πόνο του νεαρού, που τίποτε περισσότερο δεν μπορεί να κάνει, από το να νιώσει εκείνα τα δάκρυα, που τον έκαναν Εθνάρχη και να προσπαθεί με αυτό το άρθρο, να αποκαταστήσει αυτό που αυτός θεώρησε θυσία αναπόφευκτη. Αλλά για μας θα είναι η μεγαλύτερη αχαριστία, να μην αποκαταστήσουμε την φήμη του Ευεργέτη και εκείνοι που έχουν την ευθύνη, να μην βάλουν έναν ταπεινό ξύλινο σταυρό, μετά από μία μοναχική νεκρώσιμη ακολουθία, που θα ευφράνει την ψυχή, αυτού που είχε ψυχή και καρδιά να κτυπά και να ακούγεται ακόμα, από όσους δεν έχουν ωτασπίδες!